

Arrest

nr. 266 912 van 18 januari 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. ZAMAN
Kortrijksesteenweg 731
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 12 juli 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 juni 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. MALANDA, die *loco* advocaat S. ZAMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker wordt sinds 27 november 2008 geïnterneerd in de inrichting voor de Bescherming van de Maatschappij te Turnhout op grond van een beslissing van de raadkamer van 19 april 2008. Bij vonnis van 12 juli 2017 van de strafuitvoeringsrechtbank bij de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen werd verzoeker overgeplaatst naar het Forensisch Psychiatrisch Centrum te Gent.

Op 12 oktober 2020 dient verzoeker een aanvraag tot verblijfmachtiging in met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet). Op 16 november 2020 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna de gemachtigde) de aanvraag onontvankelijk op grond van artikel 9ter, § 3, 2° van de vreemdelingenwet. Het bestuur oordeelde dat het attest van staatsburgerschap niet voldeed aan de wettelijk gestelde identiteitsvoorwaarde. Verzoeker stelde tegen voormelde beslissing geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad).

Verzoeker dient op 12 april 2021 wederom een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De gemachtigde verklaart de aanvraag op 8 juni 2021 onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 12.04.2021 bij onze diensten werd ingediend door :

*B. (...), H. (...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Servië en Montenegro
geboren te Mala op (...) 1980
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt een identiteitskaart van de Federale Republiek Joegoslavië voor, een federatie die momenteel niet meer bestaat, uitgereikt op 31.10.1995. In het verzoekschrift wordt aangehaald dat betrokkene de Servische nationaliteit bezit. Aan de hand van het voorgelegde identiteitsdocument kan de bewering niet gestaafd worden.

De bewering dat betrokkene over de Servische nationaliteit zou beschikken, valt niet af te leiden uit het dossier van betrokkene.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat uit de nota van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Kosovo dat hij de Kosovaarse nationaliteit bezit (zie administratief dossier dd. 28.10.2013). In de 9ter aanvraag dd. 12.10.2020 en de huidige aanvraag dd. 12.04.2021 haalt betrokkene echter aan over de Servische nationaliteit te beschikken. Verzoeker liet verder na meer duidelijkheid over zijn nationaliteit te verschaffen, door aan zijn aanvraag extra bewijsstukken toe te voegen. De nationaliteit van verzoeker blijft onduidelijk.

Op deze wijze laat de aanvraag niet toe een medische appreciatie te stellen met betrekking tot de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandeling in zijn land van herkomst of verblijf.

Uit §2 van Art 9ter volgt bovendien dat de gegevens vereist door §2, eerste lid “de constitutieve elementen van identiteit” moeten zijn. Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een bewijswaarde moet hebben die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd. 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn. Bovendien dienen alle documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Aangezien betrokkene in gebreke blijft zijn nationaliteit aan te tonen en evenmin stelt vrijgesteld te zijn van deze verplichting, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen – fax: 02 274 66 11)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel roept verzoeker de schending in van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9ter en 62, § 2 van de vreemdelingenwet, van het materiële en het formele motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"De betreden beslissing stelt onder meer:

"Betrokkene legt een identiteitskaart van de Federale Republiek Joegoslavië voor, een federatie die momenteel niet meer bestaat, uitgereikt op 31.10.1995. In het verzoekschrift wordt aangehaald dat betrokkene de Servische nationaliteit bezit. Aan de hand van het voorgelegde identiteitsdocument kan de bewering niet gestaafd worden. De bewering dat betrokkene over de Servische nationaliteit zou beschikken, valt niet af te leiden uit het dossier van betrokkene.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat uit de nota van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Kosovo dat hij de Kosovaarse nationaliteit bezit (zie administratief dossier dd. 28.10.2013). in de 9ter aanvraag dd. 12.10.2020 en de huidige aanvraag dd. 12.04.2021 haalt betrokkene echter aan over de Servische nationaliteit te beschikken. Verzoeker liet verder na meer duidelijkheid over zijn nationaliteit te verschaffen, door aan zijn aanvraag extra bewijsstukken te voegen. De nationaliteit van verzoeker blijft onduidelijk. "

Nochtans puilt het administratief dossier van betrokkene uit van de aanwijzingen dat hij wel degelijk de Servische nationaliteit bezit. Verzoeker verwijst inzake op niet-limitatieve wijze naar volgende stukken uit het administratief dossier:

- *Faxbericht aan DVZ d.d. 4 januari 2006 met vertaling van stukken (10798958- Traductions des documents de la langue serbe la langue FR pour le bureau DID (04- 01-2006);*
- *Beslissing d.d. 15 januari 2008 (17025758-Document voor resultaat (15-01-2008));*
- *Beslissing d.d. 15 januari 2008 (17024964-Document voor resultaat (15-01-2008));*
- *Schrijven van DVZ d.d. 21 maart 2021 (17567503-Document voor resultaat (18-03- 2008);*
- *Schrijven DVZ d.d. 25 april 2012 (32357013-Document voor resultaat (25-04-2012));*
- *Schrijven DVZ d.d. 25 april 2012 (32357167-Document voor resultaat (25-04-2012));*
- *Schrijven van DVZ d.d. 25 april 2012 (32357013-Document voor resultaat (25-04- 2012).*

In alle bovenvermelde stukken heeft de verwerende partij uitdrukkelijk de Servische nationaliteit van verzoeker weerhouden in haar briefwisseling en/of beslissingen, of blijkt de Servische nationaliteit van verzoeker uit de in het dossier gevoegde en vertaalde stukken.

Verzoeker merkt in het bijzonder op dat zijn aanvraag overeenkomstig toenmalig artikel 9, alinea 3 van de Vreemdelingenwet per beslissing d.d. 15 januari 2008 ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard en dat de Servische nationaliteit van verzoeker daarbij wel degelijk werd weerhouden (17025758-Document voor resultaat (15-01-2008)).

Eveneens per beslissing van 15 januari 2008 werd verzoeker uitgesloten van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, (17024964-Document voor resultaat (15-01- 2008)), ergo werd zijn aanvraag wel ontvankelijk verklaard na voorlegging van stukken met betrekking tot zijn in die beslissing weerhouden Servische nationaliteit.

Waar de alhier bestreden beslissing aanvoert dat uit het administratief dossier van verzoeker niet af te leiden valt dat hij de Servische nationaliteit heeft, gaat de bestreden beslissing manifest in tegen de inhoud van dat administratief dossier.

Dat de bestreden beslissing bijgevolg manifest onzorgvuldig werd voorbereid nu deze voorbijgaat aan de inhoud van het eigen administratief dossier.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, nr. 28.602, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, nr. 28.599, punt 2.4.). De beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 12 juni 2018, nr. 205.210, punt 3.3.23). In casu werd het zorgvuldigheidsbeginsel duidelijk niet nageleefd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. De artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de motivering afdoende dient te zijn. Een administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. De motivering is slechts afdoende wanneer ze duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Nu de motivering van de bestreden beslissing strijdig is aan de inhoud van het administratief dossier, doet zich in casu tevens een schending van de motiveringsplicht voor. De bestreden beslissing is op een niet-afdoende wijze gemotiveerd zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen, daar ze niet duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies, volledig en consistent werd gemotiveerd. De juiste werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken. De beslissing is geenszins gesteund op een correcte en volledige feitenvinding.

Het is voor de verwerende partij ónmogelijk om op afdoende wijze te motiveren dat uit het administratief dossier onvoldoende zou blijken dat verzoeker over de Servische nationaliteit beschikt, terwijl precies dat veelvuldig wordt weerhouden in het administratief dossier. De motivering is tegenstrijdig aan onder meer de inhoud van eerdere beslissingen en faalt naar recht.

Dat de bestreden beslissing overigens de schijn tracht te wekken dat verzoeker een identiteitskaart heeft voorgelegd van de Federale Republiek Joegoslavië, die aldus niks te maken zou hebben met zijn Servische nationaliteit, doch dat de ondertitel van het door verzoeker overgemaakte identiteitsbewijs 'Socialistische Republiek Servië' betreft (stuk 3). Dat verzoeker zich niet van de indruk kan ontdoen dat de gemachtigde doelbewust heeft nagelaten dit in haar besluitvorming te vermelden, wat andermaal een schending van het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel inhoudt, minstens van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker wijst inzake op de rechtspraak van de Raad van State dat een geldige identiteitskaart van de Republiek Joegoslavië volstaat als bewijs van actuele nationaliteit wanneer de woorden 'Republiek Servië' in de vermeldingen en stempels van de identiteitskaart staan, quod in casu. De Raad oordeelde dat de Servische nationaliteit kan worden afgeleid, ook al heeft de Republiek Joegoslavië opgehouden te bestaan (RvS 25 september 2012, 220.746).

Verzoeker verwijst tevens naar een arrest van Uw Raad d.d. 6 oktober 2011 in een dossier waarin eveneens een identiteitskaart van de Republiek Joegoslavië werd uitgereikt, zoals in casu. In het dossier in kwestie had de verwerende partij de Servische nationaliteit nooit betwist, in vraag gesteld of heeft de vreemdeling nooit van valsheid beticht tijdens de voorgaande asielprocedure of in de huidige 9ter procedure, zoals in casu eveneens niet het geval is (RvV 6 oktober 2011, 68.012). Dat ook in casu aldus de Servische nationaliteit dient te worden weerhouden.

Dat het desgevallend hebben van de Kosovaarse nationaliteit overigens niet per se wil zeggen dat verzoeker niet ook over de Servische nationaliteit kan beschikken, zoals de verwerende partij doet uitschijnen in de bestreden beslissing.

Verzoeker brengt evenwel in herinnering dat hij, zoals waarvan de gemachtigde kennis heeft, Kosovo reeds in de jaren '90 heeft ontvlucht.

Per vonnis d.d. 19 juni 2008 werd verzoeker geïnterneerd, na reeds eerder van zijn vrijheid te zijn beroofd. Sedertdien werd hij niet meer in vrijheid gesteld.

Dat verzoeker bijgevolg nog niet de nodige inspanningen kan hebben geleverd om eventuele Kosovaarse identiteitsdocumenten te bekomen nu de Kosovo pas onafhankelijk werd in februari 2008. De vrijheidsberoving en mentale toestand van verzoeker, zoals waarvan de gemachtigde kennis heeft, laten hem niet toe dergelijke administratieve stappen te zetten. Het tegendeel verwachten van verzoeker is manifest onredelijk.

In elk geval blijkt uit het administratief genoegzaam dat door verwerende partij meer dan eens de dubbele Servische - Kosovaarse nationaliteit werd weerhouden in hoofde van verzoeker. Dat de motivering van de bestreden beslissing ook betreffende het aanvoeren van de Kosovaarse nationaliteit faalt naar recht.

In het licht van het bovenvermelde, tevens gelet op het feit dat het door verzoeker overgemaakte bewijs van identiteit reeds lange tijd deel uitmaakte van zijn administratief dossier als 'identiteitskaart' (stuk 36828596-identiteitskaart (16-04-2013), kan er geen twijfel over bestaan dat dit stuk kan worden beschouwd als bewijs van identiteit. Er blijkt aldus geen zorgvuldige beoordeling van het door verzoeker voorgelegde bewijs van identiteit.

Verzoeker stelt zich de vraag hoe hij anders zijn identiteit had moeten aantonen dat via een door de gemachtigde reeds in het verleden aanvaard bewijs van identiteit.

Dat de verwerende partij op onredelijke wijze tot de conclusie is gekomen dat het door verzoeker voorgelegde identiteitsdocument niet kan worden weerhouden als bewijs van zijn identiteit, reden waarom zijn verzoek onontvankelijk werd verklaard. Het redelijkheidsbeginsel staat Uw Raad toe de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer ze tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, nr. 28.602, punt 2.3. in fine en RvV 11 juni 2009, nr. 28.599, punt 2.4. in fine).

Dat de bestreden beslissing ook het vertrouwensbeginsel, als beginsel van behoorlijk bestuur, schendt. Ter zake kan onder meer worden verwezen naar de omschrijving zoals vooropgesteld in het arrest van de Raad van State d.d. 17 maart 1987, waarin van het vertrouwensbeginsel wordt omschreven als "één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concreet geval heeft gedaan." Verzoeker meent in lijn met dit beginsel dat hij moet kunnen vertrouwen op het feit dat de verwerende partij zijn Servische nationaliteit zal erkennen, alsook het bestaan van het door hem gevoegde identiteitsbewijs, zoals de verwerende partij dat volgens de inhoud van het administratief dossier ook in het verleden steeds heeft gedaan.

In elk geval laat de verwerende partij na te motiveren dat en om welke reden er ernstige twijfels bestaan over de door verzoeker voorgehouden nationaliteit, los van het eventuele bestaan van de Kosovaarse nationaliteit. Waar de verwerende partij heeft nagelaten dit te doen in overeenstemming met de inhoud van het administratief dossier, schendt de bestreden beslissing het motiveringsbeginsel (vgl. RvV 16 oktober 2012, 89.864).

De twijfels aangaande de Servische nationaliteit van verzoeker, mist feitelijke grondslag in het administratief dossier. Bovendien heeft verwerende partij geen rekening gehouden met de vermeldingen die voorkomen op de door verzoeker voorgelegde identiteitskaart (cf. supra).

De zorgvuldigheidsplicht werd geschonden. Een motivering van een beslissing die geen rekening houdt met de gegevens van het administratief dossier en gegevens vermeld op een verstrekte identiteitskaart kan onmogelijk deugdelijk zijn. Derhalve wordt ook de materiële motiveringsplicht geschonden. Een beslissing die ertoe strekt een stuk niet te weerhouden als bewijs van nationaliteit waarbij de twijfels aangaande de voorgehouden nationaliteit geen steun vinden in het administratief dossier, schendt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (RvV 6 oktober 2011, 68.012).

De motivering faalt nog naar recht waar wordt gesteld dat verzoeker verder naliet 'meer duidelijkheid over zijn nationaliteit te verschaffen, door aan zijn aanvraag extra bewijsstukken te voegen'. Deze vage

formulering stelt verzoeker niet in de mogelijkheid kennis te nemen van welke eventuele extra bewijsstukken de gemachtigde vereist acht om zijn nationaliteit verder te verduidelijken. De motivering is ook op dit punt onvoldoende duidelijk, concreet en precies, ergo niet afdoende.

Dat de bestreden beslissing bijgevolg ingaat tegen de inhoud van artikel 9ter, § 3, 2° juncto artikel 9ter, § 2 van de Vreemdelingenwet nu verzoeker zijn identiteit wel degelijk heeft aangetoond overeenkomstig het bepaalde in artikel 9ter, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Dat de bestreden beslissing voormelde schending van de Vreemdelingenwet inhoudt, in samenhang gelezen met een schending van

- *de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Motivering Bestuurshandelingen);*
- *artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet;*
- *de materiële motiveringsplicht;*
- *de formele motiveringsplicht;*
- *het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- *het redelijkheidsbeginsel;*
- *het vertrouwensbeginsel.*

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat de bestreden beslissing aldus dient te worden vernietigd, dat de tenuitvoerlegging ervan minstens moet worden geschorst”.

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de desbetreffende beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 alsook artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, § 3, 2° van de vreemdelingenwet “zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen”, dat luidt als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. [...]

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

[...]2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorziet in § 2, derde lid, niet bevat; (...).”

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite. Er wordt gesteld dat de bewering van verzoeker over de Servische nationaliteit te beschikken niet gestaafd wordt aan de hand van het voorgelegde identiteitsdocument en niet valt af te leiden uit het dossier. In de bestreden beslissing wordt tevens gewezen op artikel 9ter, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de bewijslast van de identiteit bij de aanvrager ligt. Verzoeker blijft in gebreke zijn nationaliteit aan te tonen en is evenmin vrijgesteld van de verplichting waardoor de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Verzoeker toont niet aan dat, en om welke redenen, deze motieven die hem gekend zijn, niet aan de formele motiveringsplicht zouden voldoen, noch maakt hij duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden

beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op en correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op de daarin vervatte dienstige stukken.

Nazicht van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, gezien verzoeker hiervan ook de schending aanvoert en de bestreden beslissing op deze bepaling is gebaseerd.

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde (...).”

Artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet luidt:

“Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3° (...).”

Uit de lezing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen bij zijn aanvraag zijn identiteit dient aan te tonen door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan de voorwaarden opgesomd in artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet. Aan deze “*documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde*” dient voldaan te zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en niet later (cf. RvS 30 juni 2011, nr. 214.351).

De Raad stelt vast dat artikel 7, § 1, 1° van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet dit identiteitsdocument als volgt specificeert: “*(...) een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart (...).*”

Verzoeker dient op 12 april 2021 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in. Bij deze aanvraag voegt verzoeker een kopie (inclusief vertaling) van zijn Joegoslavische identiteitskaart, uitgegeven op 31 oktober 1995. De gemachtigde verklaart deze aanvraag onontvankelijk omdat betrokkene zijn identiteit niet aantoont op de wijze zoals bepaald in artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet of de aanvraag het bewijs zoals voorzien in artikel 9ter, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet niet bevat.

De bestreden beslissing vermeldt dat verzoeker een identiteitskaart van de “*Federale Republiek Joegoslavië*” voorlegt. In zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging haalt verzoeker aan dat hij de Servische nationaliteit bezit. De gemachtigde is van oordeel dat het hebben van de Servische nationaliteit niet af te leiden valt uit het administratief dossier van betrokkene. De bestreden beslissing stelt dat uit een nota van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Kosovo (*d.d.* 28 oktober 2013) blijkt dat verzoeker de Kosovaarse nationaliteit heeft. De gemachtigde besluit dat de nationaliteit van verzoeker onduidelijk is. Dit wordt door verzoeker betwist in zijn verzoekschrift. Hij stelt dat “*het administratief dossier van betrokkene [uitpuilt] van de aanwijzingen dat hij wel degelijk de Servische nationaliteit bezit*”.

Vooreerst stelt de Raad zich de vraag of het bewijs van identiteit zoals vereist door artikel 9ter van de vreemdelingenwet enkel op de identiteit in beperkte zin slaat of ook op de nationaliteit van de aanvrager betrekking heeft. In dit verband dient er te worden verwezen naar artikel 9ter, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat ook aangeeft dat het bewijs van identiteit zoals vereist door artikel 9ter van de vreemdelingenwet tevens op de nationaliteit van de aanvrager betrekking moet hebben. Dit is in overeenstemming met het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009. Uit de overwegingen van het Hof blijkt dat de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende het identiteitsdocument in artikel 9ter van de vreemdelingenwet zowel betrekking heeft op de identiteit als op de nationaliteit van de aanvrager (*cf.* RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

Vervolgens stelt de Raad zich de vraag of een identiteitskaart van een niet langer bestaande Staat, namelijk de Federale Republiek Joegoslavië, een bewijs van identiteit en nationaliteit kan vormen. Een identiteitskaart van een niet langer bestaande Staat blijft in principe het bewijs van identiteit in strikte zin vormen: het is niet omdat een Staat ophoudt te bestaan dat een *ex-onderdaan* daarvan hierdoor zijn identiteit verliest.

Deze vraag dient echter genuanceerd te worden beantwoord. Hoewel een paspoort van een niet meer bestaande staat wordt overgemaakt, houdt dit niet *ipso facto* in dat de nationaliteit niet wordt aangetoond in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en dient alsnog te worden opgemerkt dat een paspoort van een niet meer bestaande staat na een lang tijdsverloop mogelijkerwijze niet meer kan volstaan, met name wanneer er ernstige twijfel over de latere nationaliteit van de aanvrager kan bestaan (*cf.* RvS 31 december 2010, nr. 209.878). De vraag of dergelijk paspoort al dan niet volstaat ten bewijze van de nationaliteit, behoort tot de discretionaire beslissingsbevoegdheid van de bevoegde staatssecretaris en, bij het juridictionele toezicht daarop, tot de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad als annulatierechter.

De gemachtigde stelt dat betrokkene een identiteitskaart voorlegt van een federatie die momenteel niet meer bestaat. Verzoeker verklaart de Servische nationaliteit te hebben. Volgens de gemachtigde kan de voorgehouden Servische nationaliteit niet worden weerhouden op basis van het voorgelegde identiteitsdocument. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing manifest ingaat tegen de inhoud van het administratief dossier, waardoor deze beslissing onzorgvuldig is genomen.

Waar verweerder in het verleden uitging van de verklaring van verzoeker dat hij over de Servische nationaliteit beschikte merkt hij in de nota met opmerkingen op dat deze stukken dateren van vóór de vaststelling, door de Kosovaarse overheid, van verzoekers Kosovaarse nationaliteit. In het administratief dossier bevindt zich inderdaad een e-mail van 26 april 2013 en een nota van 29 oktober 2013 waaruit blijkt dat verzoeker werd geïdentificeerd door de diplomatieke vertegenwoordiging van Kosovo als zijnde “*B. H. geboren op (...) 1980 met Kosovaarse nationaliteit*”. Verzoeker gaat geheel voorbij aan de vaststelling van de Kosovaarse nationaliteit door de Kosovaarse diplomatieke vertegenwoordiging.

Daarnaast merkt de Raad op dat verzoeker in zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging steeds naar Kosovo verwijst als zijnde het herkomstland. Het besluit van de gemachtigde dat de nationaliteit van verzoeker onduidelijk is, kan bijgevolg niet onredelijk worden geacht nu er sprake is van ernstige twijfel.

De Raad merkt bovendien op dat het niet aan de gemachtigde toekomt om zelf een onderzoek te doen naar de daadwerkelijke nationaliteit van de aanvrager in het kader van de ontvankelijkheid van een verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het is de verantwoordelijkheid van de aanvrager zelf om voldoende duidelijkheid hieromtrent te scheppen. Uit de aanvraag tot verblijfsmachtiging noch uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker andere bewijselementen, behoudens het voorgelegde identiteitsdocument, aanbrengt om zijn Servische identiteit te bewijzen. Verzoeker laat aldus na zijn identiteit te verduidelijken.

Hij betoogt in zijn verzoekschrift dat zijn Servische nationaliteit in het verleden wel werd weerhouden, dat zijn voorgelegde identiteitskaart de ondertitel “*Socialistische Republiek Servië*” draagt, dat het “*hebben van de Kosovaarse nationaliteit overigens niet per se wil zeggen dat verzoeker niet ook over de Servische nationaliteit kan beschikken*” en dat uit het administratief dossier blijkt dat verweerder meer dan eens de dubbele Servische-Kosovaarse nationaliteit heeft weerhouden. Verzoeker ziet niet in hoe hij anders zijn identiteit had moeten aantonen dan via een door de gemachtigde reeds in het verleden aanvaard bewijs van identiteit.

Deze elementen worden echter weerlegd door de gemachtigde in de bestreden beslissing: uit het administratief dossier van betrokkene kan niet worden afgeleid dat hij over de Servische nationaliteit beschikt, daar uit dit dossier blijkt dat betrokkene krachtens een nota van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Kosovo de Kosovaarse nationaliteit bezit. Bovendien gaat verzoeker geheel voorbij aan de beslissing van 16 november 2020 met betrekking tot de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet waarin de aanvraag eveneens onontvankelijk werd verklaard met toepassing van artikel 9ter, § 3, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft tegen voormelde beslissing geen annulatieberoep ingediend bij de Raad. Een eventuele dubbele nationaliteit wordt door verzoeker overigens niet aannemelijk gemaakt.

Verzoeker kan niet voorhouden dat de bestreden beslissing manifest ingaat tegen de inhoud van het administratief dossier, noch dat zij onzorgvuldig werd voorbereid, nu uitdrukkelijk uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker met zekerheid de Kosovaarse nationaliteit bezit. Gezien de bestreden beslissing het administratief dossier niet miskent, kan ook niet worden gesteld dat de bestreden beslissing is behept met een schending van de motiveringsplicht zoals verzoeker betoogt. De bestreden beslissing is afdoende en correct gemotiveerd.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij sinds 19 juni 2008 is geïnterneerd en nadien nooit meer in vrijheid is gesteld. Hij voert aan dat hij daarom onmogelijk de nodige inspanningen kan hebben geleverd om een Kosovaars identiteitsdocument te bekomen gezien Kosovo pas onafhankelijk werd in februari 2008. Dergelijke vrijheidsberoving en verzoekers mentale toestand laten hem niet toe zulke administratieve stappen te ondernemen, waardoor de beslissing van verweerder manifest onredelijk is.

De Raad verwijst naar een arrest van de Raad van State nr. 221.269 van 6 november 2012, waarin het volgende wordt gesteld:

“Artikel 9ter, § 2, van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door artikel 178 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, bepaalt dat de vreemdeling “bij zijn aanvraag” zijn identiteit aantoont en dat de vreemdeling die wat dat betreft van een vrijstelling geniet, dit uitdrukkelijk aantoont “in de aanvraag”. Artikel 9ter, § 3, 2°, van die wet bepaalt dat de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk verklaart indien, “in de aanvraag”, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de in § 2 bepaalde wijze of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat. Hieruit volgt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf niet-ontvankelijk moet worden verklaard wanneer zij niet vergezeld was van een identiteitsdocument of van de motivering die toelaat de betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 2, derde lid, van de Vreemdelingenwet. De zogenaamde “documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde” wordt dus gesteld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag.”

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet niet in een vrijstelling van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor vreemdelingen die verklaren in de onmogelijkheid te verkeren om een identiteitsdocument te bekomen. De Raad besluit dan ook dat de beslissing van de gemachtigde dat “*aangezien betrokkene in gebreke blijft zijn nationaliteit aan te tonen en evenmin stelt vrijgesteld te zijn van deze verplichting, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden*” geenszins een feitelijke noch juridische onaanvaardbare motivering betreft. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet immers enkel in een vrijstelling van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde indien de vreemdeling in zijn aanvraag aantoont dat hij een asielaanvraag heeft ingediend waarover de Raad van State zich nog niet heeft uitgesproken. Dit blijkt *in casu* niet. Waar verzoeker met zijn betoog zich zou trachten te beroepen op overmacht, moet worden gesteld dat een andere vrijstellingsgrond, zoals overmacht, niet blijkt uit de duidelijke bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De concrete redenen die volgens verzoeker overmacht zouden uitmaken (het feit dat hij kort na de onafhankelijkheid van Kosovo werd geïnterneerd en het feit dat zijn mentale toestand hem niet toelaten zulke administratieve procedure te starten), doen hieraan geen afbreuk. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk geen beroep te kunnen doen op een advocaat om zijn beweerde Servische nationaliteit te

bewijzen, te meer nu hij voor onderhavige procedure en het verzoekschrift beroep doet op een advocaat.

Verzoeker kan verder niet worden gevolgd waar hij betoogt dat verweerder nalaat te motiveren waarom er ernstige twijfels bestaan over de door verzoeker voorgehouden nationaliteit, "*los van het eventuele bestaan van de Kosovaarse nationaliteit*". Verzoeker verliest uit het oog dat het bestaan van de Kosovaarse nationaliteit net het kernelement vormt dat aanleiding geeft tot ernstige twijfel omtrent de huidige nationaliteit van verzoeker. Aldus vindt de ernstige twijfel feitelijke grondslag in het administratief dossier.

De kritiek dat verzoeker in het verleden reeds een aanvraag heeft gedaan conform het toenmalige artikel 9, lid 3 van de vreemdelingenwet waarbij de Servische nationaliteit van verzoeker door de gemachtigde werd weerhouden, gaat voorbij aan het feit dat aan de gemachtigde in 2013 uitdrukkelijk werd bevestigd dat verzoeker de Kosovaarse nationaliteit heeft. De verwijzing naar beslissingen die dateren van vóór deze datum, is niet dienstig.

Het betoog van de verzoeker doet geen afbreuk aan het feit dat hij, bij het indienen van een aanvraag tot verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, verplicht is om de wettelijk voorziene ontvankelijkheidsvoorwaarden te vervullen op het ogenblik van het indienen van de aanvraag. *In casu* werd op goede gronden vastgesteld dat hieraan niet was voldaan en dat verzoeker ook niet heeft aangetoond ervan vrijgesteld te zijn in de zin van artikel 9*ter*, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet. Het niet voldaan zijn aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde van artikel 9*ter*, § 2 van de vreemdelingenwet, volstaat om de aanvraag onontvankelijk te verklaren. Artikel 9*ter*, § 3, 2° van de vreemdelingenwet is dienaangaande zeer duidelijk. Het betoog van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze.

Verder beroept verzoeker zich nog op een schending van het redelijkheids- en het vertrouwensbeginsel.

Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (*cf.* RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Er moet op worden gewezen dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, gelet op de discretionaire bevoegdheid die aan het bestuur toekomt. Nu geen kennelijke wanverhouding wordt aangetoond tussen de determinerende overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel wordt geschonden.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (*cf.* RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Verzoeker toont niet aan dat er *in casu* zou zijn afgeweken van een vaste gedragslijn of dat hem toezeggingen of beloften werden gedaan. De schending van het vertrouwensbeginsel kan niet worden aangenomen.

Een schending van de artikelen 9*ter* en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 19 juli 1991, van het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of van het vertrouwensbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN